

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φβλ. 578
Τιμὴ Φβλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΔ'.
Τηλ. 628.280

15 Νοεμβρίου 1969 (Π.Ο.Η.)
Γραφικὰ Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα Ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον
Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικής

Σεβασμιώτατε,

Πολλὰ πράξεις τῆς Ἐκκλησίας μας βασίζονται ἐπὶ προηγουμένων τοιούτων, καὶ δὴ ὅσον ὑψηλότεραν θέσιν κατέχει ὁ δημιουργὸν τὸ προηγουμένον, τόσον μεγαλύτερας σημασίας τοῦτο τυγχάνει. Οὕτω ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον αντιμετωπίζονται οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι εἰς τὰς ἐπακρὰς τὸν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν ἢ θεορρησιμῶν τυγχάνει ἰδιαίτερας σημασίας καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παραμείνομεν ἀδιάφοροι εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οὗτοι ἐκκλίνουσιν τῆς ἀπ' αἰώνων παραδοθείσης τάξεως. Διότι ἡ σιγὴ μας πιθανὸν νὰ ἐξημερευθῇ ὡς συναίνεσις, καταλήγουσα εἰς σύγχυσιν τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου ἀλλὰ καὶ πιθανὸν νὰ παρεξηγήσων οἱ ἑτεροδόξοι, οἵτινες ἀναμένουν τὰς πράξεις μας, ἰδίως τὰς πρὸς τὴν δημοσίαν λατρείαν ἀναφερομένας, τελειομένας ὑφ' ὅλων ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς κανόνας μας. Τοιοῦτοτρόπος, μὴ ἀποπας προῦξις ἐνὸς ἐπισκόπου δύναται νὰ ἐληφθῇ ὡς ἐπιτροπεία ὑφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οἱ «ἐκτός» αὐτῆς πιθανὸν νὰ σχηματίσων πελαγισμένην γνώμην περὶ τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας. Εἰς καιροὺς ὡς οἱ ἰδικοὶ μας ὅπου τοσαῦτα ἀμοιβαία ἐνδιαφέρον-

τα ἐκδηλώνονται ὑπὸ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν, πιθανὸν νὰ εὐρεθῶμεν προσφέροντες εἰς αὐτοὺς λίθον ἀντὶ λίθου.

Ὅθεν αἱ τελευταῖαι ἐνέργειαι τῆς ἡμετέρας Σεβασμιότητος, περιβεβλημένη καθὼς εἶναι μὲ τὴν ἐπιπρόσθετον ἀθθεντίαν τῆς Α.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρου, ἔχουν προσεγγίσει ἀνησυχίαν ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ ἡμέτερον ποιμνιον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους πολλούς.

Ἀναφερόμεθα εἰς τὴν πρόσφατον συμμετοχὴν ἡμῶν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Πατρικίου κατὰ τὴν «Ἑβδομάδα τῆς Προσευχῆς ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητος» καὶ εἰς τὴν «Οἰκουμένην Δοξολογίαν» εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τὸ γεγονός ὅτι αἱ τελευταῖαι αἰτᾶι ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Τύπου ὡς νεοσύστατοι ἀνεμὸν προηγουμένων εἶναι δεκτικὸν τῆς ἐντάξεώς των εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ὡς τι τὸ κατ' ἐξάφρῃν καὶ ἄσχετον πρὸς τὴν φύσιν τῆς. Ποῖος Κανὼν ἢ ποία παράδοσις σᾶς ἔδωκε τὸ δικαίωμα τῆς συστάσεως τοιαύτων καινοτομιῶν;

Φυσικὸν γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἐμ-

μονή της εἰς τὴν παράδοσιν καὶ τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων Πατέρων. Δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας τὰ κοι-
νὰ ποὺ ὁ Ἅγιος Βικέντιος Λερίνης δίδει εἰς τὸ
COMMONITORIUM του ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθὲς
Ὁρθόδοξον τὸ «ὑπὸ πάντων, παντοῦ, καὶ πάντοτε»
ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραδεχθέν. Καινοτομία ἥτις δὲν
συμφωνεῖ μὲ τὸν κανόνα αὐτὸν ἐμπεριέχει τὴν σφρα-
γίδα τῆς κακοδοξίας καὶ αἰρέσεως.

Ἡ Τριετία Σεβασμιότης θὰ ἔχη ἀναμφιβόλως
ἐπ' ὅλην τὴν τὸν ΜΕ' Ἀποστολικὸν Κανόνα, ὁ ὁποῖ-
ος ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διά-
κονος αἰρετικούς συνενεξάμενοι μόνον ἀφοριζέσθωσαν
εἰ δὲ καὶ ἐπέτρεψαν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργήσαι
τι, καθαιρεῖσθωσαν». Ὁ πασίγνωστος κανονιολόγος
Νικόδημος, Ἐπίσκοπος Δαλματίας ἐρμηνεύων τὸν
Κανόνα αὐτὸν παρατηρεῖ ὅτι ἡ συμμετοχὴ Ὁρθόδο-
ξων μὲ ἑτεροδόξους εἰς τοιαύτου εἶδους προσευχὰς
«σημαίνει ὅτι ὄχι μόνον δὲν πράττομεν οὐδὲν διὰ τὴν
ἐπιστροφὴν των εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
αὐτοὶ διακημαινόμεθα».

Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἡ Τριετία
Σεβασμιότης ὄχι μόνον παρέβη μίαν ἀρχαίαν παρά-
δοσιν τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας βασισμένην ἐπὶ
τῶν Κανόνων (Ἀποστ. 10 καὶ 45, Λαοδικ. 6, 32
καὶ 33), ἀλλ' ἐπίσης καὶ μὲ πράξεις καὶ μὲ δηλώσεις
σας, συμμορφούμενας μὲ τὰς τοῦ Πατριάρχου Ἀθη-
ναγόρου, διεκηρύξατε διδασκαλίαν ἄγνωστον πρὸς
τὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸ ἐν Ἁγίῳ Πατρικίῳ Καθεδρικῷ Ναῷ κή-
ρυγμα σας εὔπατε ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης δέον
ὅπως ἐννοηθῇ ὡς κλήσις ἵνα διὰ παρομοίων οἰκου-
μενικῶν πράξεων καὶ ἐμπειριῶν, ὡς ἡ συμπεροσυχὴ
καὶ ἡ συνεργασία, καταλήξωμεν εἰς πλήρη γνῶσιν
τῆς ἀληθείας, ἥτις ἀπελευθεροῖ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ
τὴν ἁμαρτίαν ψευδῶν καὶ ἀσεβῶν ἀντιλήψεων». Ὁ
παθητικὸς τόνος τοῦ κηρύγματός σας δὲν ἦτο ἡ δια-
κήρυξις τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ ἀνα-
ζήτησις καὶ νέου, ἀκόμη ἐνὸς νέου ὁρισμοῦ «τῆς
μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ σχέσεώς μας». Πλὴν ὅμως
ἅπαντες οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐξελάμβανον τὴν δημο-
σίαν κοινὴν προσευχὴν ὡς τὸ κατανοήσιμο τῆς ἐπι-
στροφῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἐν πλάνῃ ὄντων. Τὴν
ἐξελάμβανον ὡς ἀποτέλεσμα καὶ οὐχὶ ὡς μέσα διὰ
τὴν ἐπιστροφὴν των. Κοινὴ Ἐκκλησιαστικὴ προσευ-
χὴ εἶναι ἐκδήλωσις τῆς ἥδη ὑπαρχούσης ἐνότητος ἐν
τῇ πίστει καὶ ἐν τῷ πνεύματι. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχω-
μεν τοιαύτην ἐνότητα μὲ τοὺς διδάσκοντας διαφορε-
τικά ἀπὸ ὅ,τι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διδάσκει περὶ
Ἁγίας Τριάδος (FILIOQUE), περὶ τῆς Θεοτόκου
(ἀσπίλον) σύλληψιν παρὰ Ρωμαιοκαθολικοῖς, καὶ ἄρ-
νησιν τιμῆς πρὸς Αὐτὴν παρὰ τοῖς Διαμαρτυρομέ-
νοις, περὶ ἱεραρχίας (παπισμὸς παρὰ Ρωμαιοκαθολι-
κοῖς, ἄρνησιν δὲ τοῦ Μυστηρίου τῆς ἱεροσύνης πα-
ρὰ Διαμαρτυρομένους) κλπ. Ἐπιπροσθέτως δὲ σημα-
σίας συγχάνει τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ
καὶ οἱ Διαμαρτυρούμενοι διαφέρουν ἀπὸ ἡμῶς εἰς τὴν
περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλίαν των.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία βασίζεται πάντοτε
ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι μόνον Μία Ἁγία Καθολικὴ
καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ὑπάρχει, καὶ ὅτι οἱ σχι-
σματικοί, οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ τῶν ἄλλων θρησκευμά-
των εὐρίσκονται ἐκτὸς Αὐτῆς. Ὅθεν ἡμεῖς δὲν δυ-
νάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς Α.Π.
τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τὸν ἐν τῷ ἐπὶ τῶν
Χριστουγέννων 1968 μηνύματά του εὐρισκόμενον ὅτι,
ἐνεκα τοῦ ὅτι ἀπουσιάζει ἡ ἀγάπη μεταξὺ ἀδελφῶν
«... ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία ἵνα ἡ ἐν-
δοξος, ἄνευ σπάλου ἢ ρυτίδος. (Ἐφεσ. Ε' 27) τε-
λεῖα καὶ ἁγία, ἡλωσθή». Ἐάν ἡ Ἐκκλησία μας ἡ λ-
λ ο ι ω θ η καὶ δὲν εἶναι ἡ ἴδια ἡ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος
ἡμῶν ἰδρυθεῖσα — ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀπο-
στολική, διὰ τὴν ὁποίαν εἶπεν ὁ Σωτὴρ ὅτι πάλαι ἄ-
δου οὐ κατισχύσουσι αὐτῆς. (Ματθ. ΙΣ' 18), τότε
ἡ Ἐκκλησία αὕτη δὲν ὑφίσταται πλέον καὶ ἀντ' αὐ-
τῆς ὑπάρχουν πολλὰ ἐκκλησία, ἐκ τῶν ὁποίων οὐ-
δεμία εἶναι ἀληθὴς καὶ Ἁγία.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν του κατὰ τὴν εἰς Ρώμην ἐπί-
σπεψιν του τὸ 1967, ἡ Α.Π. ὁ Πατριάρχης Ἀθη-
ναγόρας δημοσίως διεκήρυξεν εἰς τὴν Βασιλικὴν τοῦ
Ἁγίου Πέτρου ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέον ὅπως «ἐπιστρέ-
ψῃ εἰς τὸ στερεὸν θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀδιαί-
ρετος Ἐκκλησία ἐθεμελιώθη» Ὡς ἀπὸ τοῦ 1054
καὶ ἐντεῦθεν ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀπώλεσε τὸ θεμέλιόν
της καὶ ὥσάν νὰ μὴ ὑπῆρχον σχίσματα πρὸ τοῦ ἔ-
τους αὐτοῦ. Ἐάν καθὼς ἡ Τριετία Σεβασμιότης
καὶ ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης διακηρύττετε ὅτι σεῖς βαί-
νετε πρὸς τὴν ἐπανάκτησιν τῆς «ἀδιαίρετου Ἐκκλη-
σίας» τότε τοῦτο σημαίνει ὅτι δι' ὑμᾶς ἡ Ἐκκλησία
ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἀνύπαρκτος. Ἐπομένως δὲ ἡ-
μεῖς ἀναποφρεύτως συμπεραίνομεν ὅτι Τριεῖς καὶ ὁ
Παναγιώτατος παρῴχεσθε τὴν θεωρίαν τῶν «κλά-
δων». Κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκ-
κλησία εἶναι τὸσον ἐνοχος διὰ τὴν διαίρεσιν ὅσον οἱ
αἰρετικοὶ καὶ οἱ σχισματικοί, οἱ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας
ἀποχωρισθέντες, καὶ πᾶσαι αὗται αἱ κεχωρισμέναι
κοινότητες παραμένουν «κλάδοι» τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ
ἧς ἀπεσπίασθησαν. Ἀλλ' ἐάν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνῆλθῃ
κανεὶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν χωρὶς νὰ ἀσπάζεται τὴν
διδασκαλίαν της, τότε ἡ διδασκαλία εἶναι δευτερευ-
ούσης σημασίας. Ἡ ἰδέα αὕτη εὐρίσκεται καθαρῶς
διατυπωμένη εἰς τὸ μῆνυμα τῶν Χριστουγέννων
1968 τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου ὅταν οὕτως ὁ-
μιλῇ ἐπανηλεκτικῶς διὰ τὴν λαϊκὴν κίνησιν τὴν ὀδηγοῦ-
σαν πρὸς τὴν συμμετοχὴν τοῦ κοινῶς Ποιητοῦ «...
ἀγνοοῦντες τὴν διαφορὰν τῶν δογμάτων καὶ ἀδια-
φοροῦντες δι' αὐτά».

Τοιαῦται λέξεις οὐδέποτε θὰ ἐλέγοντο ὑπὸ τῶν
προκατόχων τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου: Ἁγίων
Πρόκλου, Γρηγορίου Θεολόγου, Ἰωάννου Χρυσόστο-
μου, Ἀγίου Φωτίου καὶ ἄλλων. Ἐπὶ πλέον ἐάν ἐνε-
κα τῆς ἁμαρτωλότητος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ
καιροὺς αἵρεσις ὑπὸ τὸ προσχῆμα τῆς ἀληθείας διε-
κηρύχθῃ ἀπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, ἐν τούτοις

δεν υπάρχει καθ' ὃ ὁ Πατριάρχης ἐξέλαβε τὰ δόγματα ὡς ἀσήμενα.

Πόσον λυπηρὸν εἶναι νὰ διαβάξῃ κανεὶς τοιαύτην ἀπόφασιν τῆς διδασκαλίας τῶν πατέρων εἰς τὸ Μήνυμα τοῦ προκαθήμενου τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἦτο ὁ Μῆτορ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας.

Τιμῶσα αὐτὸν τὸν προκαθήμενον ἡ Τιμέτερα Σεβασμιότης διοργάνωσεν «οἰκουμενικὴν δοξολογίαν» εἰς τὸν ἡμέτερον Καθεδρικὸν Ναόν, τοιοτοτρόπως συνδύουσα ἐαυτὴν μὲ τὴν ἀδιαφορίαν Του ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀληφρῶντας προαναφερθέντας κανόνας.

Ἡ ἐκεῖ συμμετοχὴ Τιμῶν εἰς συμπεροσενχὴν μετὰ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων ἦτο πραγματοποίησις τῆς ἐκκλήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου, ὅπως προδομένη πρὸς ἑνωσιν ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀληφρῶντας τὴν προειδοποίησιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κατ' ἐκείνων οἵτινες «ἤθελον διαστρέφειν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ». Δὲν φοβεῖσθε τὴν περαιτέρω προτροπὴν τοῦ Ἀποστόλου «...ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. I' 7—8).

Συνεπῶς ἡμεῖς θεωροῦμεν καθήκον ὅπως διαμαρτυρηθῶμεν ἐντόνως κατὰ τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας πὸν τόσον ἐλαμῶνως γίνεται ἐκ μέρους τῆς Α.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου καὶ τῆς Τιμέτερας Σεβασμιότητος. Διαμαρτυρομένα κατὰ τῆς «Οἰκουμενικῆς Δοξολογίας» ὡς καὶ κατὰ τῆς ὑπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου συμπεριλήψεως εἰς τὰ Δίπτυχα τοῦ δνόματος τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ πασῶν τῶν ὁμολογιῶν Ἀνατολικῶν τε καὶ Δυτικῶν, γεγονόςς τὸ ὁποῖον ἀνηγγέλη εἰς τὸ Μήνυμα τῶν Χριστουγέννων τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος.

Ἡ συμπεριλήψις δνόματος τινὸς εἰς τὰ Δίπτυχα εἶναι ἐνδείξις ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀναγνωρίζεται ὡς Ὁρθόδοξος.

Ἐὰν ἡ Ε' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διέταξεν τὴν διαγραφὴν τοῦ δνόματος τοῦ Θεοδώρου Μωρουσσίας ἀπὸ τὰ Δίπτυχα, ὅτε ἡ διδασκαλία ἐκείνου εὐρέθη ὑστερουμένη ὀρθοδοξίας, πῶς δύναται τότε Πατριάρχης ἢ Ἐπίσκοπος τὸ νῦν νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὰ Δίπτυχα τοὺς οὔτε κατ' ὄνομα ἀνιερώντας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ οἱ ὁποῖοι πῶνάντιον συνεχίζουσιν νὰ διακηρύττουν διδασκαλίαν ἀυστάτους πρὸς τὰ δόγματά της;

Ἐν ὧν εσθε μὲ τοὺς ἐτεροδόξους οὐχὶ ἐν ἀληθείᾳ, ἀλλ' ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς αὐτήν.

Δὲν χαράσσομεν τὰς γραμμὰς αὐτὰς ἵνα ἀπλῶς μέμνημεν ἢ προσβάλλωμεν τὴν Τιμέτεραν Σεβασμιότητα ἢ τὴν Α.Π. τὸν Πατριάρχην Ἀθηνᾶγοραν, οὐδόλως, ἰδίως ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν αἰτίαν ἔχομεν διὰ προσωπικὴν ἐχθρὰν πρὸς Τιμᾶς ἢ πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα.

Τοῦναντίον ὁρμώμενοι ἀπὸ καθήκον ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἠθέλαμεν ὅπως ἐπιστήσομεν τὴν προσοχὴν

Τιμῶν καὶ τοῦ Πατριάρχου εἰς τοὺς ἐπικειμένους κινδύνους τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὃν ἡμεῖς ἐξελέξατε.

Ω: Ἐὰν ἀκούατε τὰς φωνὰς τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας οἵτινες δὲν ἐθεμελίωσαν ἐπὶ παραχωρήσεων, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀκλονήτου ἐμμονῆς των ἐπὶ τῶν παραδόσεων καὶ καθεῖς ἰὼτα τῶν θείων δογμάτων, ἀντὶ νὰ ἐδίδατε σημασίαν εἰς τὰς φωνὰς διωμολογιακῶν συνελύσεων καὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ τὴν θεησκευτικὴν ἀλήθειαν Τύπου. Ἡ ἀληθὴς ἀγάπη ἐκείνων πρὸς τοὺς ἐτεροδόξους ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἡλὸν ὅπως διαφωτίσωσιν αὐτοὺς μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ ἐνδιαφέρουν διὰ τὴν εἰλαρινὴ αὐτῶν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν.

Γράφομεν ταῦτα ἐν μορφῇ ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς ἐφ' ὅσον αἱ δηλώσεις Τιμῶν ἐγένοντο δημοσίᾳ ἵνα καὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι καὶ πιστοὶ μάθουν ὅτι ὅλη ἡ Ἐκκλησία δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ ὁλέθρια οἰκουμενικά Τιμῶν τολμήματα. Ἄς γίνῃ γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὅτι ἡ συμμετοχὴ Τιμῶν εἰς λειτουργικὰς πράξεις μὲ ἐτεροδόξους εἶναι μοναδικὸν ἐπεισῶδιον, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς προηγουμένον ἢ ὡς παράδειγμα δι' ἄλλους, ἀλλὰ ὡς πρόξενον ἀνησυχίας καὶ ἀποφασισμένης διαμαρτυρίας ἐκ μέρους εὐσεβῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ὡς πράξις καθαρῶς ἀντροδόξος καὶ ἀντιβαίνουσα πρὸς τοὺς Κανόνες.

Διατελῶ

Εὐπειθέστατος Τιμῶν ἱερέτης
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 1969

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Πανηγύρεις

Τὴν 21 Νοεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει δι' ἀγρυπνίας ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κιούσης παρὰ τὰ Μάγαρα.

✠

Τὴν 25 Νοεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Ἐνδόξου Μεγ. Αἰκατερίνης πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ Πατησίων καὶ Κάτω Κηφισίδας.

✠

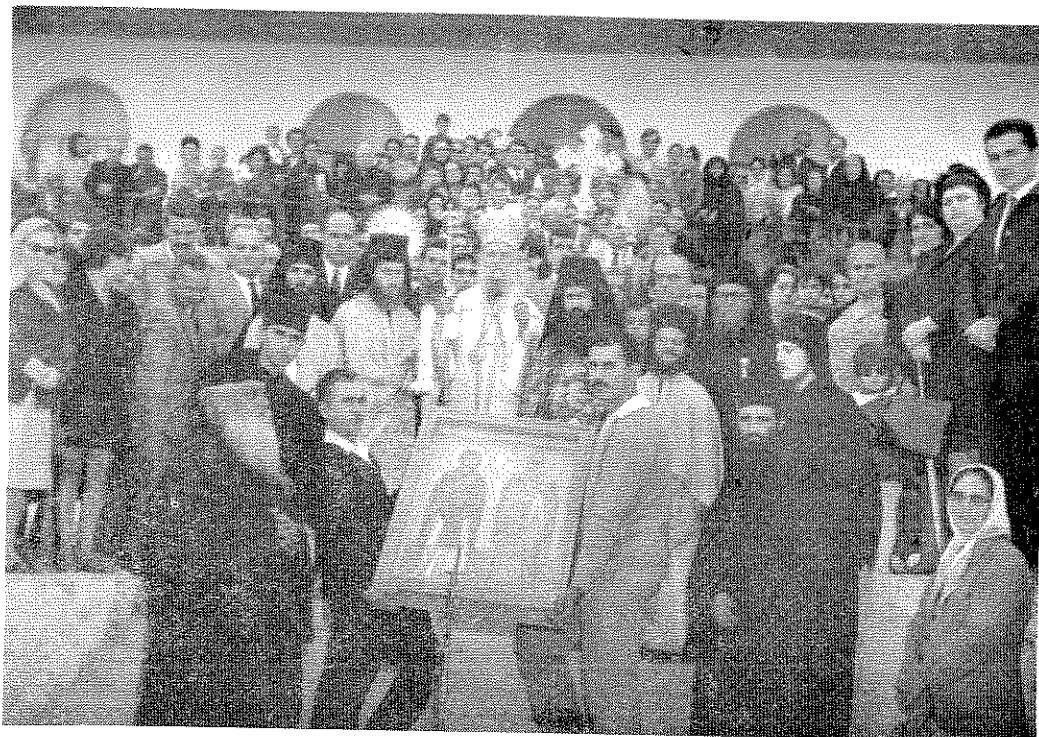
Τὴν 30 Νοεμβρίου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου Ἀποστ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Περιστερίου.

✠

Τὴν 6 Δεκεμβρίου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ πανηγυρίζουν: 1) Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀκακίου, 2) ὁ Ἱ. Ν. Μενιδίου, 3) ὁ Τρισυπόστατος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ταμπουρίων, 4) ὁ Ἱ. Ν. Χαϊδαρίου καὶ 5) ὁ Ἱ. Ν. Κορυδαλλοῦ.

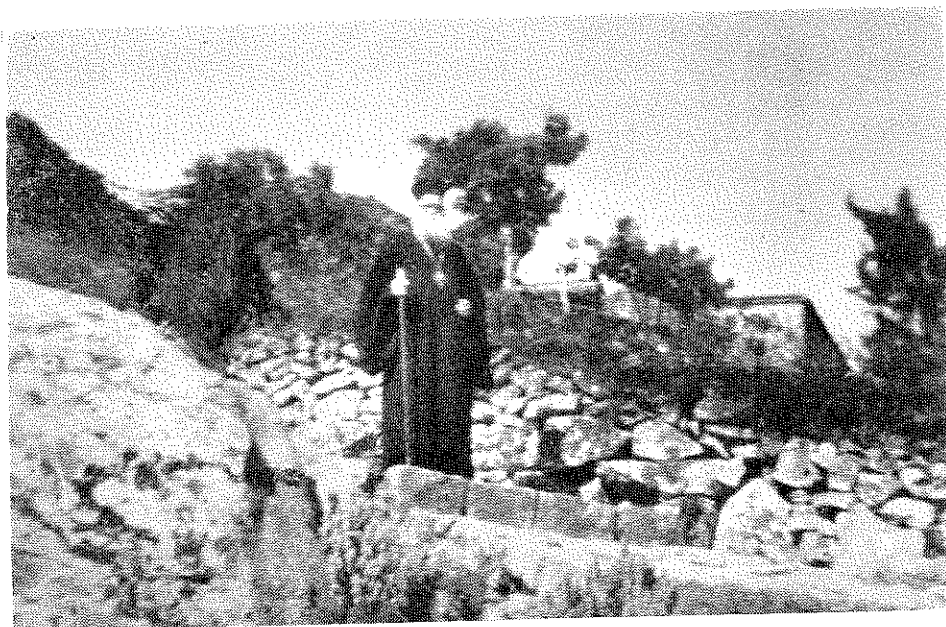
✠

Τὴν 12 Δεκεμβρίου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Σπυριδῶνος τοῦ θαυματουργοῦ πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοὶ Σαλαμίνος καὶ Λαμίας.

Στιγμιότυπα άνω και κάτω, από την λαμπράν έφετεινήν πανήγυριν των Άγίων Κυπριανού και Ιουστίνης εις τὸ ὁμώνυμον ἱερὸν Ἡσυχαστήριον παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς. Διακρίνονται ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. κ. Ἀδξέντιος πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ. Κυπριανού Κουτσούμπα μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ, τοῦ Καθηγουμένου Πατρὸς Βίκτωρος Ματθαίου, τῶν ἱερομονάχων Εὐγενίου, Χριστοδούλου, Καλλινίκου καὶ μέρους τῶν προσκυνητῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Μονῆς.

Ὁφειλομένη τιμή

Ὁ ὁμολογητὴς Ἱεράρχης (ἐξόριστος εἰς τὴν Μονὴν Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης)

Ἡ Ἀδελφότης Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἢ Ὁδηγήτρια» ὁργανώνει σεμνὴν τελετὴν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἐπὶ τῇ ἑκατονταετία ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του.

Τόπος : Αἶθουσα «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Με-
νάδρου 4 Ἀθῆναι.

Χρόνος : Κυριακὴ 30 Νοεμβρίου (ν. ἡ.) καὶ
17 κατὰ τὸ παλαιὸν (οὐχὶ δὲ ὡς
ἐσφαλμένως ἀνεγράφη 20), ὥρα δὲ
4.30 ἀπογευματινὴν.

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Μέσῳ Διαχειριστοῦ

Ἰ. Ναὸς Τριῶν Ἀγ. Παρθένων	100
Ἰωάννης Ἰωαννίδης	100
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Ἀχιλλεῖου	155
Κυρία ἀνώνυμος	100
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	296
Γεώργιος Βγενόπουλος	300
Παρασκ. Παναγιωτοπούλου	4.000
Ἀρχιμ. Λογγίνος Χρ. Στεφάνου	400
Ἀριστείδης Στυλιανοῦ	95
Δημ. Ἀλεξάνδρου	50
Σταμ. Τσακωμιάκης	500
	6.096

Μέσῳ Δίδος Ἐλευθερίας Λούβαρη

Αἰκατερίνη Διάννα	50
-------------------	----

Ἐλευθ. Παναγιώτου	10
Ἰωάννα Γκελεσιᾶδη	50
Ἀνώνυμος	150
Αναστασία Πασαλόγλου	100
Ἀνώνυμος	100
Ἐλευθερία Σάλλη	50
	510

Μέσῳ Εὐγενίας Παπαγεωργίου

Καρολίνα Γκούφα	100
Ἄννα Κανιακή	40
Μαρία Μαρκιάτη	40
Βασιλικὴ Χαρίτου	50
Φλόρα Ρήγα	50
Εὔδαγ. Τριανταφύλλου	20

Εὐγενία Παπαγεωργίου

Μέσω Ἀθ. Ἀγαθαγγέλου (Βόλος)

Ἀνώνυμος
Χρυσή Γουδελάκη
Λεικοθέα Καλοδρέχτη
Χριστ. Γεροντιάκη
Παντελής Σκαγιάννης
Νικ. Κωνσταντοπούλος
Πέροδρα Σταμπούλου
Στιλ. Διαμαντοπούλου
Ἑλένη Ἀθανασιάδου
Φωτεινὴ Π. Χαντζή
Ἀναστ. Φωτείδου
Χρυσή Μαριτσούδη
Μεωργία Μαρίνου
Σοφία Εὐαγγέλου
Ἑλένη Παπαῖ
Ἀντιγόνη Καρκαλά
Ἀλεξάνδρα Ἀργύρη
Ἀριστέα Παίγγου
Βασιλική Καπαρελιώτου
Βιολέττα Γεωργιάδου

Μέσω Διαχειριστοῦ

Μέσω Διαχειριστοῦ
Ι. Ναὸς Ἀγ. Ἀχιλλείου
Ι. Ναὸς Τριῶν Παρθένων
Χρήστος Κάκαβος
Ἀνώνυμος
Ι. Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης
Γεράσι. Γιακουμάτος
Ι. Ναὸς Ἀγ. Ἀντωνίου (Κονζουβάνουνας)
Βασιλική Τσακαλάκη

Μέσω αἰδес. Σπυρ. Βλάχου

Ι. Ναὸς Ἀγ. Θεοδώρου

ΠΡΟΣΟΧΗ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὅπως διέρχωνται ἐκ τῶν Γραφείων διὰ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς διαφόρους ἀνάγκας τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγῶνος.

100

400

**Ἀγίου Νικηφόρου
Πατριάρχου Κων(πόλεως)**

Εἰς τίνα ἐκ τῶν ἄλλων περιστρέφεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡ παράδοσις. Τί εἶναι τὸ ἔθνος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν
... «ἔστι δὲ ἰδεῖν καὶ ταῖς ἱεραῖς συνάξεσι, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις καιροῖς ἐπιτελούμενα, οὐκ ὀλίγα ἡμῖν ἀγοράφως παραδεδομένα καὶ χραισμένα, καὶ αὐτῶν τῶν Θεῶν ἀσμάτων τὰ πλεῖστα. Ἐπὶ πόθεν τῶν Ἱερῶν ἢ προσκύνησις, αὐτῶν τε, τῶν ζωοποιῶν ξύλον; Τὸ σωτήριο Πάσχα πόθεν συμφώνως κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν αὐτὴν παρὰ πᾶσι Χριστιανοῖς ἐορτάζεται, καίτοι ἐν τοῖς χρόνοις τῶν ἀρχαιοτέρων οὐκ ὡσαύτως τελούμενον, τὸ ἱερὸν τῆς πίστεως σύμβολον ὁμοφώνως ὁμολογεῖσθαι ἐκάστοτε, ποῖα γραφὴ παραδέδωκεν, εἰ μὴ ἀγοράφως προσενήνεται; Τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ ἀγνισμῶν, καὶ νηστειῶν, καὶ ὅσα προσόδια καὶ μεθεόρτια, καὶ ἐν αὐταῖς δεικνύμενα πανηγύρεις, τοῦ τε τρόπου τῶν Θεῶν Μιστηρίων, καὶ τούτων τῆς Μεταλήψεως, καὶ σωτηρίου Βαπτίσματος, καὶ τινων ἄλλων ὅσα ὁ τῆς ἱερᾶς εὐταξίας ἐνδείκνυει διάκοσμος; Ἐῶμεν λέγειν τὰ νῦν περὶ τε λιτῶν καὶ προσόδων ἐν τε καθωρισμένοις τόποις, ἢ καὶ ἄλλως γινομένων, ἃ δὴ ἐκ τῆς ἀγοράφου καὶ ἀνωθεν μέχρις ἡμῶν κατιόντα συνήθους παρελήφραμεν παραδόσεως, καὶ πάντα τιμῶμεν καὶ περιέτομεν καὶ ἀσπάζομεθα καὶ κατέχομεν οὐδὲν ἑλαττον, ἢ τὰ ἐν γραφαῖς ἡμῖν νομοθετούμενα, ὧν ἀμφοτέρων τὸ ἀσφαλὲς παρὰ τῆς Ἀποστολικῆς διδασκαλίας περιεργονεν.
... Πάντα γὰρ ἔθος ἐστὶ τὸ βεβαιεῖν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἔργον λόγου ἐπικρατέστερον. Τί γὰρ ἐστὶ νόμος, ἢ ἄγραφον ἔθος; ὡς αὐτὸ πάλιν ἔθος ἀγραφὸς νόμος. (Ἐκ τοῦ γ'. ἀντιφορητικοῦ).

1.725

176

100

300

300

301

300

400

100

1.977

586

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
Ἔτησία » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
Ἔτησία » 4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Διówονται οί εúσεβεῖς ;

Λίαν ευστόχως καί πάνυ δικαίως συνέλαβεν ὁ ὀξυ-
δερκής καί ἐχέφρων νοῦς τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Ἀ-
κρόπολις» τήν πραγματικὴν ἀλήθειαν καί εἰσῆλθεν μὲ ἀ-
φάνταστον οὐνεσιν εἰς τὸ θέμα ποῦ ἀπὸ πολλοῦ ἀπασχο-
λεῖ τοὺς Γ.Ο.Χ. Παλαιοημερολογίτας καί ἐτοποθέτησεν
μὲ ἄκραν σαφήνειαν καί δικαιοσύνην τὸ ὅλον Ζήτημα τοῦ
Παλαιοημερολογισμοῦ εἰς τὴν οἰκείαν του θέσιν. Γρά-
φει: «Λαβόντες ἀφορμὴν... ἀπὸ τὰς διαμαρτυρίας τῶν
παλαιοημερολογιτῶν θὰ ἠθέλαμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν
προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων... σχετικῶς μὲ τοὺς χειρισμοὺς
τοῦ θέματος γενικῶς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Τὸ θέμα
τοῦτο εἶναι ἐξόχως εὐαίσθητον καί λεπτόν...».

Ἀλήθεια... πόσῃ ἀνακούφισιν καί πραγματικὴν χα-
ρὰν θὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μία δικαία καί κατὰ πάντα ἐπι-
βεβλημένη λύσις εἰς τοὺς ἀκραιφνῶς ἐθνικόφρονας καί
λίαν εὐσεβεῖς καί τὰ μάλα νομοταγεῖς ὀρθόδοξους χρι-
στιανοὺς Ἑλλήνας παλαιοημερολογίτας ποῦ ἐκ τῶν κόλ-
πων αὐτῶν οὐδὲν προέκυψεν εἰς θλίψιν καί πόνον τῆς
μητρὸς ἡμῶν Ἑλλάδος, ἀλλὰ τουναντίον, τὰ τραύματα,
αἱ ἀναπηρίαί, τὰ αἵματα καί αἱ θυσίαι εἶναι οἱ ἀψευδεῖς
μάρτυρες τῆς ἀγάπης των πρὸς τὴν Πατρίδα καί φέρουν
πάντα ταῦτα μὲ ὑπερηφάνειαν ὡς ἐγκόλπια βραβείων διὰ
τὴν θυσίαν των πρὸς τὴν Ἑλλάδα μας!!!

Καί τί Ζητοῦν οἱ ἥρωες καί νομοταγεῖς εὐσεβεῖς Γ.
Ο.Χ. Παλαιοημερολογίται;... Τίποτε ἄλλο... εἰ μὴ μόνον
ἴσην μεταχείρισιν καί πραγματικὴν στοργὴν ἐκ μέρους τῆς
Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως καθὼς εὐόρκως αὕτη ἐπηγγέληται
ἀπ' ἀρχῆς.

Εἴμεθα Ἑλληνες καί Ἑλληνες εὐσεβεῖς, λέγουσιν οἱ
παλαιοημερολογίται, ποῦ προσπαθοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν
καί διαφυλάξωμεν, ὅτι προσεπάθησαν νὰ γκρεμίσουν ἐ-
κεῖνοι ποῦ τύποις ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα καί τὴν ὀρθόδο-
ξιαν μας, καί Ζητοῦμεν δικαιοσύνην καί στοργὴν ὡς ἐκεῖ-
νῃν ποῦ ἔλαβεν καί ὁ τελευταῖος Ἑλλὴν ἀπὸ τὸν Πρω-
θυπουργόν μας.

Εἴμεθα, συνεχίζουν, ὀλίγοι ἀλλὰ θερμοὶ πρὸς τὴν πί-
στιν καί τὰ ἰδονικὰ τῆς φυλῆς μας, εἴμεθα ὀλίγοι καί δὲν
πρέπει νὰ κατασπαρασσώμεθα ὡς κατασπαράσσει τὸ μέγα
ψάρι τὸ μικρόν. Ἐὰν καί εἴμεθα ὀλίγοι εἴμεθα ὅμως δυνα-
τοί, σταθεροὶ καί ἀκλόνητοι ἐτι δὲ καί ἄκρως νομοταγεῖς
καί φιλησυχοὶ Ἑλληνες. Ἀκούομεν τὸν κανόνα τοῦ Ἀ-
γίου Νικηφόρου λέγοντος: «...εἰ δὲ καί πάνυ ὀλίγοι ἐν
τῇ ὀρθοδόξῃ καί τῇ εὐσεβείᾳ διεμένουσιν οὗτοι εἰ σὶ ν
ἐ κ κ λ η σ ῖ α, καί τὸ κύρος καί ἡ προστασία τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται κἂν κακοπαθήσῃ
αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας δεήση, ὅπερ ἐστὶν εἰς καύχη-
μα αἰώνιον καί ψυχικῆς σωτηρίας πρόξενον!...».

Τί Ζητοῦμεν; Ζητοῦμεν, λέγουσιν, τὴν καρδίαν τοῦ
Πρωθυπουργοῦ μας, ἥτις ρέει στοργὴν δι' ὅλους, ναί δι'
ὅλους!! ἀλλὰ δι' ἡμᾶς (παροπονοῦνται) διατί ἡ ἀργοπο-
ρία αὕτη;!!! Τὸ θέμα τῶν παλαιοημερολογιτῶν (γράφει
ἡ πλήρως κατανοήσασα τὴν ἀλήθειαν καί ἀντιληφθεῖσα
τὴν ἀδικίαν ἐγκρίτος ἐφημερίς), εἶναι ἐξόχως εὐαίσθη-

τον καί λεπτόν, διότι ἀφορᾷ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθή-
σεις, τὴν πίστιν, τὸν τρόπον τελέσεως τῶν θρησκευτι-
κῶν καθηκόντων ἐνὸς μ ε γ ἄ λ ο υ ἀριθμοῦ (πιστῶν
καί εὐσεβῶν) ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι οὐδεμίαν ὑποπτον ὑ-
στεροβουλίαν ἔχουν, οὔτε τὸ παραμικρὸν ὑλικὸν ὄφελος
προσδοκοῦν...».

Ἐλευθερίαν Ζητοῦν καί ἐλευθερίαν διὰ τὴν ἐξάσκη-
σιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, πρᾶγμα ἄκρως
λογικόν, δίκαιον καί δημοκρατικόν. Οἱ χειρισμοὶ (γράφει
ἡ ἐφημερίς) ποῦ θὰ κριθοῦν ἀναγκαῖοι, νὰ εἶναι οὐλο-
στικῶς προσεκτικοί... διότι τὸ θέμα τὸ παλαιοημερολογι-
τικόν, δὲν δύνανται νὰ ἐπιλυθῇ μὲ ἓναν ἀφορισμόν... (δ-
πως ἐπιθυμεῖ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία) «ἢ μὲ μίαν ἀστυνο-
μικὴν διαταγὴν...» (ὅπως ἐπιθυμεῖ νὰ διατάξῃ τὰ ἀστυνο-
μικὰ ὄργανα ἡ Ἐκκλησία!!!). Δὲν πρέπει νὰ ἔχουν ἐπη-
ρασμόν ὑπὸ οὐδενός αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαί, πολλῶ μᾶλλον
ἀπὸ τὴν κατοδιώκουσαν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς
ὁποίας ὅλως κανονικῶς ἀπεσπάσθησαν οἱ Γ.Ο.Χ. Παλαιο-
ημερολογίται δυνάμει τῶν διαταγῶν ἀποστολικῶν Πατέ-
ρων καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι οὐδὲν
ἕτερον πράττουν εἰ μὴ μόνον εἰς τὸ νὰ βαδίζουν ὀρθῶς
ἐπάνω εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μας καί νὰ εἶναι πιστοὶ
θεματοφύλακες τῶν Ἱερῶν παραδόσεων καί τῆς Ἱερᾶς
παρακαταθήκης τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καί τοῦ δομη-
τορος αὐτῆς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Προσοχή, λοιπόν, εἰς τὸ «ἐξόχως καί εὐαίσθητον ἀλ-
λὰ καί λεπτόν θέμα (αὐτό) διότι ἀλλῶς ὄχι μόνον δὲν
θὰ ὑπάρξῃ θετικὸν ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ ἀντιθέτως... φοβού-
μεθα ὅτι θὰ ἐνοχληθῇ ἓνας ὁλόκληρος κόσμος (ποῦ ἐὰν
δὲν ἦτο ἀφοσιωμένος καί νομοταγὴς εἰς τὴν Πατρίδα καί
τὴν Κυβέρνησίν μας, θὰ εἴχαμεν μίαν νέαν Ἱρλανδίαν
«Καθολικῶν, Διαμαρτυρομένων» μὲ κίνδυνον νὰ ἀνακώ-
ψουν θρησκευτικὰ διαμάχαι εἰς τὴν χώραν μας) θὰ ἐνο-
χληθῇ, λέγει ἡ ἐφημερίς, ὁ λαὸς οὗτος «εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ
πλέον εὐ α ἰ σ θ η τ α σημεῖα του» τὴν πίστιν του
τὴν ὀρθοδοξίαν του διὰ τὰς ὁποίας εἶναι ἐτοιμος ἀνὰ
πᾶσαν στιγμὴν νὰ χύσῃ καί τὸ αἷμα του ἀγωνιζόμενος
ὑπὲρ ὀρθοδόξων βωμῶν καί ἐστιῶν.

Εὐγε! Μυριάκις εὐγε εἰς τὸν ἐχέφρονα συντάκην
ἧς ἐφημερίδος δι' ὅσα ὀρθῶς συνέλαβεν καί συνέταξεν.

Ἐμεῖς, λέγουσιν οἱ παλαιοημερολογίται, ἀπὸ τὸν Γ.
Παπαδόπουλον, τοὺς Ἀντιπροέδρους Παττακὸν καί Πα-
τίλην, Μακαρέζον καί Κυριακόπουλον, Τζεβελέκον καί ἀ-
πὸ ὅλους τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς 21ης Ἀπριλίου ποῦ ὠρкі-
σθησαν δικαιοσύνην καί ἰσότητι διὰ τὸν Λαόν, ἀναμένον-
μεν νὰ προσβλέψουν συμπαθῶς καί στοργικῶς εἰς ἡμᾶς
τοὺς Γ.Ο.Χ. Ἐλόλδος ποῦ διώκονται οἱ ἱερεῖς μας, ποῦ
κλείνονται οἱ ναοὶ μας, ποῦ κινδυνεύουν νὰ χαρακτη-
ρισθῶν ὡς παράνομοι οἱ γάμοι μας καί νόθα τὰ τέκνα μας
μὲ κληρονομικὰς καί στρατολογικὰς περιπλοκάς, ποῦ δε-
σμεύεται ἡ ἐλευθερία μας καί ἀγκομαχώμεν ἐπὶ τόσα ἔτη
κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα καί τὴν μὴνιν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλη-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οί ήμεροδεϊκται τοίχου και τσέπης του έτους 1970 έξετυπώθησαν έφέτος με πλουσίαν και έκλεκτήν ύλην.

Παρακαλούνται, όθεν, οί έφημέριοι και οί πρόεδροι των Ένοριών, Κοινοτήτων και Παραρτημάτων Ελλάδος και Έξωτερικού, όπως διαβιβάσωσιν άμέσως τας παραγγελίας των.

Τιμαί ήμεροδεικτών τοίχου δρ. 10 Τσέπης δρ. 3 και καρτελών ήμερολογίου δρ. 1. Το προϊόν τούτων θά διατεθῇ διά την άποπεράτωσιν του Οικοτροφείου Τσακού.

Συγκλονισμός

Πολύς λόγος γίνεται εσχάτως μεταξύ κορυφαίων επίσκοπων της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας διά την κατάργησιν του πολυθρηλήτου «άλαθήτου» και «πρωτείου» του Πάπα και τον περιορισμόν της άπολυταρχίας αυτού έν τη Διοίκησει της Εκκλησίας.

Είναι πλέον φανερόν, ότι παλλαί κορυφαί του Παπισμού ήρχισαν νά κατανοούν πόσον άναχρονιστικών είναι τό γμα του «άλαθήτου» και του «πρωτείου», όπερ και έγένετο αίτία διχασμού των, Έπισκόπων εις συντηρητικούς και έλευθερόφρονες.

«Ελήλυθεν ή ώρα», φαίνεται, νά εκλείψουν σύν τῶ χρόνῳ τά έμπόδια διά την Ένωσιν των Εκκλησιών, ήτις μόνον τότε πρέπει νά συντελεσθῇ, όταν οί Δυτικοί επανέλθουν εις την πίστιν της εκκλησίας των όκτώ πρώτων αιώνων.

Ας εύχόμεθα, όπως ο Θεός τούς φωτίσῃ, ίνα ούτω αποβάλουν τας φοβεθας πλάνας, τας αίρετικές δοξασίας και κακοδοξίας των και ούτω έν μετανεία προσέλθουν εις τούς κόλπους της Μιάς, Αγίας, Καθολικής, Αποστολικής, Ανατολικής και Όρθοδόξου Εκκλησίας.

σας, ζητεῖ τας κεφαλάς των ιερών μας επί πίνακι.

Και διερωτώμεθα... Μά επί τέλους, λοιπόν ο Λαός αυτός δέν θά δῇ την ήμέραν της δικαιοσύνης και τας έλευθερίας του;!! Πότε λοιπόν; Ο άξιος Πρωθυπουργός της χώρας μας πού γνωρίζει πόσον άξίζει ή έλευθερία διά τούς παλαιοημερολογίτας θά λάβῃ την οικείαν θέσιν του.

Ημεῖς αναμένομεν νά ῖδωμεν... αναμένομεν με πίστιν και έλπίδα.

Περί του έορτασμού του Πάσχα

Εις τό κύριον άρθρον υπό τον τίτλον: «Περί τῶ πορίσματα του αὐτοκληθέντος Β' Οικουμενικού Συμποσίου» του έγκρίτου περιοδικού «Σωτήρ» (1 Οκτωβρίου 1969) αναφέρονται μεταξύ άλλων τά έξής: «Εδῶ λοιπόν είναι τό Ζήτημα. Έρχεσθε σημερον πέντε, δέκα κληρικοί και ιδιώται και μᾶς λέγετε: Δέν είναι ώραῖον νά έορτάζουν όλοι οί Χριστιανοί τό Πάσχα την αὐτήν ήμέραν; Ουδερμία αντίρρησης, σᾶς άπαντῶμεν. Προτείνετε λοιπόν: Νά την κάμωμεν σχεδόν άκίνητον έορτήν, άσχετον όλως πρὸς τον χρόνον του Ιουδαϊκού Πάσχα και της Πανσελήνου της έαρινής ισημερίας, ο οποίος χρόνος ή Α' Οικουμενική Σύνοδος έτόνισεν, ότι δέον νά μή παροράται; Σᾶς άπαντῶμεν ήμεῖς Έορτή την όποιαν επί δύο χιλιάδες χρόνια ή ιραΕις όλων άνεξαιρέτως των Χριστιανών, των οίσοδηποτε όμολογίας την έώρτασε και εξακολουθεῖ νά την έορτάζῃ ως κινητήν και επί πλέον ως κινητήν όπως την καθώρισεν ή Α' Οικουμενική Σύνοδος και οί Ιεροί Κανόνες, άνεξαρτήτως των άστρονομικών λαθών πού παρενέπυσαν, εύρίσκετε σεις δυνατόν νά μεταβληθῇ μονονουχί εις άκίνητον με άπλῶς τινες εισηγήσεις του Α ή Β εκκλησιαστικού προσώπου και με πορίσματα Συμποσίων τύπου Ντραγκάν;».

Έκ των ως άνω καθίσταται δῆλον, ότι είναι άδύνατον νά καθιερωθῇ ή έορτή του Πάσχα ως άκίνητος έορτή, διότι πάντες οί όρθοτομοῦντες τον λόγον της αληθείας ποιμένες και «ό πιστός του Κυρίου λαός» θά αντιδράσουν σφόδρα και θά αντίταχθουν εις πᾶν ὅ,τι π α ρ α β λ έ π ο ν τ α ι οί σχετικοί ὅροι της Όρθοδοξίας. Ός γνωστόν, ή Α' Οικουμενική Σύνοδος έξέδωκε σχετικόν ὅρον, όπως μαρτυρεῖ ὁ Α' Κανών της έν Αντιοχείᾳ Τοπικής Συνόδου, κανονιστικόν του έορτασμού του Πάσχα.

Ο Ζ' κανών των Αγίων Αποστόλων έξ άλλου όρίζει, ότι τό Χριστιανικόν Πάσχα πρέπει νά έορτάζεται μετὰ τό Νομικόν Πάσχα των Ιουδαίων και σῶδεποτε πρό της Έαρινής Ισημερίας.

Διαβεβαιώσεις

Έξ όλων των έρευνών, μελετών, πειραμάτων, έκτο-Εεύσεως πυραύλων εις τό Διάστημα και της έπιτεύξεως της προσεληνώσεως άπεδείχθη, ότι μόνον επί της γῆς παρατηρεῖται τό φαινόμενον της ζωῆς. Έκ του ΔΔιαστημικού Κέντρου του Χιούστον διεπιστώθη, ότι ή Σελήνη εδημιουργήθη κατὰ τον ίδιον χρόνον με την Γῆν και έν συνεχεία ενεκρώθη και άπέβη έν ήσυχον και εισηνικόν τοπίον.

Και ταῦτα πάντα διά νά άποδεικνύηται εκ της πραγματικότητος, ότι οί λόγοι της Γραφῆς είναι αληθεῖς και ὅτι «ή α λ ῆ θ ε ι α του Κυρίου μένει εις τον αἰῶνα»